

Woensdagavond 14 april, zeven over acht

Vandaag heb ik voor mijn verjaardag dit dagboek gekregen! Van Anne en Elma. (Mijn vriendinnen.) Ik ga er elke dag in schrijven. Mijn feestje was heel leuk. Sam en Nick waren er gelukkig niet bij, zoals vorig jaar. Zij hadden hun feestje zaterdag al gehouden. Ik heb ook een cd gekregen, en dingen voor in mijn haar, en een grote zak snoep. Aan het eind van mijn verjaardag waren we allemaal erg misselijk, tenminste, Anne, Elma en ik, maar de snoepzak was tenminste leeg.

Donderdag 20 juli

Lief dagboek

Ik weet niet wie van mijn broers ik nou het leukst vind, Sam of Nick. Ze zijn allebei even cool en stoer en knap. Maar nu ik er over nadenk, ik denk toch dat ik Sam zou kiezen. Ja, ik weet het zeker. Sam is echt mijn lievelingsbroer. Ik vond het ook zo ontzettend grappig dat hij die kikker in mijn kamer had losgelaten. Jammer genoeg was het geen betoverde prins. Dat ontdekte ik nadat ik hem gekust had.

Donderdagavond 7 oktober, drie over negen

Grr! Dit ontzettend grappige stukje heeft Sam dus geschreven. Of Nick, om Sam erin te luizen. Ik wou dat ik het eruit kon scheuren!! Maar dan ben ik mijn eerste bladzij kwijt. Dus ik laat het maar zitten, zodat ik mijn hele leven lang kan blijven zien wat een ontzettend vervelende, irritante, klierderige broers ik heb. Dat van die kikker (die ik natuurlijk niet gekust heb!) was tijdens de zomervakantie. Nick en Sam hebben steeds volgehouden dat ze er niets mee te maken hadden. Ha! Nu weet ik dat Sam het gedaan heeft. Of Nick natuurlijk. Nou ja, ik zet het ze gewoon alletwee wel een keer betaald. Ik moet een goede

verstoppelijk voor mijn dagboek zoeken, want Sam en Nick zijn niet te vertrouwen. Ze hebben gewoon tussen mijn spullen zitten snuffelen.

Maar goed, waarom ik mijn dagboek weer tevoorschijn heb gehaald (na zes maanden! Ik zal maar niks tegen Elma en Anne zeggen.) Ik moet nu echt even schrijven. Er is iets aan de hand hier in dit huis.

Papa doet vreemd, de laatste weken. Je moet wel drie keer iets tegen hem zeggen voor hij luistert. En ik heb hem gisteren binnen vijf minuten verslagen met schaken. Vandaag ging hij keihard pianospelen in plaats van naar het achtuurjournaal te kijken.

En mama doet ook vreemd. Als ze schriften zit na te kijken, zit ze steeds in de verte te staren. En dan zucht ze alsof ze aan verschrikkelijke dingen denkt. En ze vergeet van alles.

Ik weet zeker dat er wat is, maar ze zeggen er niks over. Het is nu al weken aan de gang. Ik ben bang dat het iets ergs is. Maar wat?

Ik kon het vanavond niet meer uithouden in bed. Ik ben naar de kamer van Nick en Sam geslopen om er met hen over te praten.

‘Vinden jullie niet dat papa en mama een beetje raar doen, de laatste tijd?’ zei ik. Ik was bij Nick op het onderste bed gaan zitten, en ik had mijn dekbed om me heen geslagen tegen de kou.

‘Hm?’ bromde Sam vanaf het bovenste bed. Ik kon hem niet zien, maar ik hoorde aan het geritsel dat hij aan het lezen was.

‘Hoezo raar?’ zei Nick.

‘Nou, ze zijn zo afwezig of zo. Ik weet niet...’

Nick draaide zich op zijn rug en staarde naar de latten van het bovenste bed. ‘Eerlijk gezegd’, zei hij bedachtzaam, ‘vind ik ze de

laatste tijd nogal meevallen. Dat we vanavond zo laat naar bed mochten, terwijl we morgen gewoon naar school moeten. En gistermiddag heb ik uren achter de computer gezeten en mama zei er niks van.'

'En dat we gisteren en vandaag patat hebben gehad,' zei Sam enthousiast. Het bed schudde heen en weer en ineens zag ik zijn gezicht ondersteboven over de bedrand heen hangen. 'Zonder iets gezonds erbij!'

Ik zuchtte. 'Dat bedoel ik. Dat is toch niks voor mama! Volgens mij is er iets.'

'Zoals wat?' zei Nick. 'Ga meteen van mijn voet af of ik sla je eraf.' Ik schoof een stukje naar achteren en trok mijn dekbed dicht om me heen. 'Nou... misschien gaan ze wel scheiden of zo.'

'Sasha weer hoor,' zei Sam.

'En hoe bedoel je dat?' vroeg ik.

'Dat je overall altijd wat achter zoekt,' zei Nick, die volgens mij Sams gedachten kan lezen. Wat erg irritant is, omdat ik het niet kan. En dat terwijl we een drieling zijn. Maar volgens mama is dat omdat Nick en Sam eeneig zijn en ik niet.

'Nou, leuk,' zei ik. 'Jullie nemen me dus niet serieus!'

'Als we jou serieus zouden moeten nemen...' zei Sam. 'Hé, Nick, kun jij morgen in mijn plaats naar basketbal?'

'Waarom zouden ze nou weer gaan scheiden!' riep Nick me na, toen ik boos wegliep uit de slaapkamer. 'Doen ze heus niet!'

Aan Nick en Sam heb ik dus niets. Misschien heeft Nick wel gelijk. Maar Kira had ook nooit gedacht dat haar vader en moeder zouden scheiden. En ze deden het toch. Kira zei dat haar vader en moeder zich zo vreemd gedroegen vlak voor ze gingen scheiden. Dat haar moeder steeds stiller werd, en dat ze soms vergat hun

brooddozen en schoolbekers klaar te maken. Dat haar vader steeds vaker weg was. En dat ze soms erge ruzie hadden.

Dat is bij ons toch ook zo? Mama is stil. Ze is nu al een paar dagen vergeten groente te koken. En trouwens, gisteren heb ik de verkeerde brooddoos mee naar school gekregen! Die van Sam – vier boterhammen met pindakaas! En papa is altijd aan het werk. Nou ja, ik hoor ze dan wel geen ruzie maken, maar dat doen ze natuurlijk waar wij niet bij zijn.

Zal ik naar beneden gaan? En het gewoon vragen?

Zucht...

Dan lachen ze me hard uit, natuurlijk. Net als vroeger, toen ik dat sprookje van Hans en Grietje had gehoord en ik zo bang was dat mijn vader en moeder ons ook ineens in de steek zouden laten.

Maar stel je voor dat ze nou wel willen scheiden...

Hoe langer ik erover nadenk, hoe zekerder ik ervan ben dat het dat is. Het moet haast wel. Zouden ze ons uit elkaar halen? Ik bij mama, en Sam en Nick bij papa? En in het weekend andersom? Dat was bij Kira ook zo. Die woont bij haar moeder. En haar broer woont bij haar vader. Ze ziet hem bijna nooit meer.

Ik houd het niet meer uit. Ik ga naar beneden.

Donderdagavond, kwart over tien

Nou. Ik sloop dus de trap af en duwde de kamerdeur zachtjes open. Papa en mama zaten naast elkaar op de bank. De televisie stond niet aan. Ze zaten te praten. Niet hard en boos, zoals een vader en moeder die gaan scheiden dus altijd doen. Heel gewoon eigenlijk. Al was het vreemd dat de tv niet aanstond.

‘Hé, Sas! Wat doe jij hier?’ vroeg papa verbaasd.

‘Ik kan niet slapen,’ zei ik boos. ‘En ik heb koude voeten.’

‘Kom maar even op de bank zitten,’ zei mama. ‘Heb je zin in warme melk?’

Ik knikte en ze liep naar de keuken. Ik hoorde de koelkast opengaan. ‘Maar de school dan...?’ zei mama ineens. Ze kwam met het pak melk in haar hand in de deuropening staan.

‘Dat is geen punt,’ zei papa.

School? Ik slikte.

‘Wat voor school?’ vroeg ik zo nonchalant mogelijk.

‘O, gewoon,’ zei papa. ‘Wil je misschien ook nog een koekje?’

Ik had heus wel door dat dat een afleidingsmanoeuvre was, maar het waren van die speciale koekjes met nootjes erin, die papa en mama bewaren voor als wij er niet bij zijn. Dus ik zocht toch maar even de grootste uit. Terwijl ik mijn koekje at, hield ik papa scherp in de gaten. Hij keek mama met zo’n waarschuwend blik aan toen ze terugkwam uit de keuken. Zo van: niet over praten waar Sasha bij is.

‘Een andere school?’ zei ik, terwijl ik de kruimels afveegde aan de bank. ‘Gaan we verhuizen of zo?’

Papa glimlachte. ‘Hoe kom je daar nou toch bij?’ zei hij.

‘Nou, omdat je het over die school hebt.’

‘Hoe zou je het eigenlijk vinden om te verhuizen?’ vroeg mama.

Ze zette de beker melk op het tafeltje en kwam naast me zitten.

Ik was even stil. ‘Verhuizen? Hoe bedoel je? Met z’n allen?’

‘Ja, natuurlijk!’ zei mama. ‘Wou je Nick en Sam soms achterlaten?’

Ik voelde me ineens ontzettend opgelucht. Dus ze gingen helemaal niet scheiden! Gelukkig dat ik niks gezegd had. Dan had ik ze nog op een idee gebracht misschien.

Toen drong het ineens tot me door. Het was alsof ik een stomp in mijn maag kreeg, en mijn opgeluchte gevoel was ineens

helemaal verdwenen. Dáárom deden ze zo raar. Ze wilden verhuizen!

Ik liet mijn melk staan, rende de trap op naar boven en ging de kamer van Sam en Nick binnen. Het was er stil en het licht was al uit. 'Hé!' fluisterde ik.

'Wat?' zei Nick slaperig. Sam sliep al.

Ik kroop naast hem in bed. 'Weet je wat er aan de hand is?'

'Nou?'

'We gaan verhuizen! Is het niet belachelijk! Ik ga niet mee!'

'Wát?' Nick was ineens klaarwakker en schoot overeind.

'Verhuizen? Hebben ze dat gezegd?'

'Ja.' Ik dacht even na. 'Tenminste, zo ongeveer.'

'Verhuizen.' Nick zakte weer achterover. 'Nee hè!'

'Maar ze willen nog niet dat wij laten merken dat we het weten.'

'Verhuizen,' mompelde Nick. Hij gaapte, ging op zijn zij liggen en viel als een blok in slaap. Daar had ik dus niks aan. Ik ben maar naar mijn eigen kamer gegaan en in bed gaan liggen. Maar ik kon niet slapen. Ik moest er steeds maar aan denken. Zou het echt waar zijn? Dat we gaan verhuizen? Dat zou vreselijk zijn!

Omdat het toch niet lukte om te slapen ben ik maar uit bed gegaan om alles op te schrijven. Het is nu al kwart voor elf. Ik ben moe.

Vrijdagmiddag 8 oktober, kwart over vier

Papa is nu al thuis! (Anders meestal pas om een uur of zes of later.) Hij gaf mama een kus (ik snap niet waarom ik zo zeker wist dat ze gingen scheiden, maar gisteren leek het toch echt heel logisch) en sloeg zijn armen om haar heen. Hij fluisterde iets en mama stopte met zuchten en somber kijken en zei heel blij: 'Echt?'

Ze verdwenen samen in de keuken, waar ze verder gingen met fluisteren. Ik zakte neer voor de tv en staarde voor me uit. Dus het ging door, die rotverhuizing. Leuk!

‘Waar is Nick?’ vroeg papa aan mij, toen hij met een kop koffie uit de keuken kwam.

‘Naar basketbal.’

‘Je bedoelt Sam zeker,’ zei mama.

Oei. Het was dus niet de bedoeling dat mama erachter kwam dat Nick in Sams plaats naar basketbal was. Nick en Sam doen dat wel vaker. Ik vind niet dat ze nou zoveel op elkaar lijken, maar andere mensen kunnen ze niet uit elkaar houden. Zo nu en dan maken ze daar gebruik van. Wat absoluut niet mag van papa en mama, maar wat ik heel logisch vind. Zo leuk is het niet als niemand weet wie je bent en als iedereen steeds zegt: ‘Ben jij nou Nick of ben je Sam?’ En als je er dan eindelijk eens wat aan hebt dat je op elkaar lijkt, dan mag het natuurlijk weer niet. Nee. Ik zou ze niet verraden. Mama hoefde natuurlijk ook helemaal niet te weten dat Sam een week lang moest nablijven vanwege die trek bommetjes. Ik haalde mijn schouders op. ‘Nou ja, waar hij ook is, hij is vast zo terug. Om vijf uur, of zo.’

‘Ja ja.’ Mama keek alsof ze het doorhad. Maar ze zei er niets over. ‘En Sam?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Die is vast ook wel zo thuis. Mag ik chips?’

‘Als je denkt dat je straks dan nog een pizza opkan.’

‘Pizza?’ Ik was stomverbaasd. Eerst twee dagen patat en dan vandaag pizza! En dat terwijl mama het altijd over vitamines heeft en over gezond eten!

Papa knipoogde naar mij. ‘We wilden jullie vandaag meenemen naar de Pizzahut.’

Mijn mond zakte volgens mij open van verbazing. Naar de Pizzahut? We gaan nooit naar de Pizzahut! Maar toen begreep ik het ineens. Natuurlijk. Om de verhuizing te vieren...

Ik sprong van de bank af en rende de kamer uit. Ik gooide de deur met een klap dicht. Terwijl ik de trap opstampte, riep mama me na. 'Sasha! Wat is er aan de hand?'

Wat is er aan de hand! Alsof ze dat zelf niet het beste wist!

Vrijdagavond, twee voor negen

We zijn net terug van de Pizzahut. Het was een afschuwelijke avond.

Nick en Sam hebben samen een Super Supreme Pizza (Extra Large) gegeten, met extra kaas en extra salami, en met ham en kaas in de korst. Ik alleen een salade. Als mama niet meer aan onze vitamines denkt, doe ik het zelf wel. En trouwens, ik had toch geen honger.

'Weten jullie waarom we jullie hier mee naartoe hebben genomen?' begon papa toen we allemaal aan het eten waren.

'Omdat we gaan verhuizen,' zei ik.

Papa en mama keken mij verbaasd aan. 'Inderdaad!' zei papa toen. 'We gaan verhuizen!'

Sam verslikte zich in een veel te grote hap pizza en begon vreselijk te hoesten. Nick was het zeker vergeten te vertellen, van de verhuizing. Sam liep zo rood aan dat Nick hem een paar flinke klappen op zijn rug moest geven, anders was hij nog in zijn pizza gestikt. 'Verhuizen?' zei Sam toen hij eindelijk uitgehoest was. Er stonden tranen in zijn ogen, maar ik geloof dat dat van het hoesten kwam.

'Je bedoelt toch zeker niet dat we dan uit Terneuzen weggaan, hè?' zei Nick. 'Gewoon, een ander huis in Terneuzen, dat bedoel

je toch zeker?’

‘Nou,’ zei papa, ‘eigenlijk...’ Hij keek mama aan en glimlachte. ‘...eigenlijk gaan we wel een behoorlijk eindje weg. We gaan naar Jakarta!’

‘Wát?’ De mensen aan andere tafeltjes keken naar ons. Misschien riepen we ook wel een beetje hard.

‘Jakarta?’

‘Maar dat ligt toch niet in Nederland!’

‘Dat is toch ergens in Afrika! Ik wil niet naar Afrika!’

‘Jakarta,’ zei papa zacht, ‘ligt in Indonesië.’

‘En het is een heerlijk land,’ zei mama. ‘Het is er altijd warm.’

‘Er wonen heel aardige mensen,’ zei papa.

‘Belachelijk,’ zei Sam. Hij schoof zijn bord weg en leunde met een kwaad gezicht achterover, zijn armen over elkaar. ‘Ik wil niet naar Indonesië.’

‘Luister,’ zei papa. ‘Ik verwacht niet dat jullie meteen staan te juichen. Maar ik wil wel graag dat jullie erover nadenken. Een paar jaar in het buitenland wonen! Lijkt jullie dat niet een geweldig avontuur?’

‘Een avontuur?’ zei Nick.

Hij haalde zijn neus op. ‘Ik wil niet in het oerwoud wonen.’

Ik kon niets zeggen. Het was nog erger dan ik had kunnen bedenken. Gewoon verhuizen had ik al verschrikkelijk gevonden. Ik houd van ons huis. En van onze school. En van Terneuzen. En van de zee en het strand. En van de velden met bieten en aardappels en van de dijken en van de wind. Ik wil hier helemaal niet weg. Ik hoor hier! Ook al ben ik hier niet geboren en praat ik geen Zeeuws. Hier woont mijn beste vriendin Elma. En mijn andere beste vriendin Anne.

Ik had het gevoel dat ik in een vreselijke nachtmerrie terecht was

gekomen. Verhuizen naar Indonesië! Dus niet naar Amersfoort of Utrecht, wat al erg genoeg zou zijn, maar naar de andere kant van de wereld. Zodat ik Elma en Anne nooit meer kan zien. Zelfs niet in de vakantie. Ik probeerde mijn tranen tegen te houden. (Ik ga dus echt niet huilen in een restaurant.) Ik nam een slokje van mijn sinaasappelsap en nog een en nog een en ik snoot mijn neus in mijn servet.

Vanuit de verte hoorde ik papa doorpraten. 'Jakarta is helemaal niet in het oerwoud! Het is een grote stad! Met winkels en auto's.' 'En parken,' zei mama. 'En torenflats.'

'En over drie jaar komen we hier gewoon weer terug,' zei papa. 'En je patiënten dan?' riep Sam verontwaardigd. 'Wou je die dan soms drie jaar lang zonder dokter laten zitten!'

Papa lachte. 'We hebben iemand gevonden die mij in die drie jaar wil vervangen. Een dokter die net klaar is met zijn studie en die nog geen eigen praktijk heeft.'

'Die vent komt toch niet in ons huis wonen, hè?' zei Nick.

'Die dokter,' zei papa met nadruk, 'komt dan inderdaad met zijn vrouw en zijn twee kleine kinderen in ons huis wonen. Dat is de beste oplossing. Dan hoeft hij niets te huren en woont hij bij de praktijk. En voor ons is het ook handig. We hoeven onze meubels niet op te slaan. En over drie jaar kunnen we gewoon zo weer in ons eigen huis.'

'Pff. Als die vent er tenminste uit wil,' mopperde Nick.

'Die kinderen moeten niet denken dat ze op onze kamer mogen!' zei Sam.

'En in ons stapelbed!' zei Nick.

Het was even stil. Toen veerde Nick ineens op. 'Drie jaar toch, zei je, hè?'

Papa knikte.